

FREIDA McFADDEN

ULJEZ

S engleskoga prevela
Dijana Štambak

PULS

1

SADA

CASEY

Postoji barem pedeset posto šanse da se krov kolibe u kojoj živim kao podstanarka sruši i ubije me u roku od dvadeset četiri sata.

Ta metafora prikladna je za ostatak mog života.

Ne mogu bitno utjecati na rasulo od svog života, ali problem s krovom lakše je savladiv. Rudyja, stanodavca, zovem već mjesec dana da ga popravi. Svaki dan pronađem nekoliko novih crepova na tlu pokraj kolibe, a prilično sam sigurna da ću jednog dana sjediti na kauču u dnevnoj sobi i vidjeti Mjesec iznad svoje glave.

Prije nekoliko dana moji su pozivi dobili na hitnosti. Dolazi nevrjeme i ako se taj krov ne popravi čim prije, mogla bih *poginuti*. Zato sam rekla Rudyju da mora odmah doći. Nisam bila ljubazna, ali rekla sam što sam morala reći.

Sada se, nakon desetak poruka, Rudy napokon ovdje uprizorio.

Dok stojimo zajedno pred kolibom, Rudy pilji u krov umornim plavim očima. Mršav je to muškarac u kasnim

pedesetima koji izgleda kao da jede samo jedan ili dva suha obroka dnevno. Počese se po sijedoj bradi i popravi izlizanu sivu bejbolsku kapu koju uvijek nosi. Kao i obično, zaudara na dim cigareta. Taj smrad bio je nepodnošljiv kad sam se tek uselila u kolibu i trebalo mi je tjedan dana da je provjetrim. I dalje se osjeća na nekim komadima namještaja, mjesecima kasnije.

»Meni izgleda u redu, Casey«, reče.

Stisnem šake obuzdavajući bijes. »Kako? Kako izgleda u redu? Crepova ima posvuda!«

Zapravo sam ravne pravokutne crepove skupila na malu hrpu, koju sada ljutito pokazujem. Nije mi u potpunosti jasno kako se krov gradi, ali znam da su crepovi potrebni da bi bio cjelovit. Činjenica da otpadaju ne sluti na dobro.

A ovo je samo kišna oluja. Što kad za mjesec dana padne snijeg? Zaboravi. Jednog jutra probudit ću se zatrpana snježnim nanosom.

Kad bih barem mogla sebi priuštiti *pristojnu* zabačenu šumsku kolibu.

»Nije sigurno«, uporno ću ja.

»Previše se brineš.« Rudy izvadi kutiju cigareta iz stranjeg džepa i prije nego što ga stignem zamoliti da ne puši, već je zapalio jednu i duboko povukao dim. Nikad nisam vidjela da je bez dima izdržao dulje od dvije minute. »Moraš se naučiti malo opustiti, Casey.«

Moraš se naučiti malo opustiti. To mi je bio cilj kad sam se uselila u ovu kolibu Usred Ničega, u New Hampshireu. Željela sam mir, a upravo sam to i dobila. Usprkos cvrkutu ptica i cvrčcima i djetlićima, tako je tiho da me ništa ne odvlači od razmišljanja o potpunom kaosu koji sam napravila od svog života.

Došla sam ovamo nakon što sam ostala bez posla u školi. Ideja je bila živjeti izvan civilizacije neko vrijeme, no tada sam otkrila što život »daleko od svega« zapravo znači. Koliko god

uživala u pomalo surovom životu, nipošto nisam željela graditi vlastiti septički sustav. Pa evo me — *ne* živim posve izvan civilizacije: imam struju, toplu i hladnu vodu i fiksni telefon koji radi — ali nemam televizor, i s prijehom se prisjećam dana kad mi je pametni telefon bio zalijepljen za desnu ruku. Prodala sam mobitel prije nego što sam došla ovamo.

Živjeti izvan civilizacije je super. Samo ako možeš koristiti zahod. Ah, da, definitivno trebaš i krov.

Stisnem zube. »Želim da mi popraviš krov, Rudy.«

Voljela bih da sam bilo gdje drugdje samo ne ovdje. Posebno bih voljela da sam opet u Bostonu, pred svojim razredom. Nedostaju mi moji učenici. Za tu djecu učinila bih sve.

Samo što me upravo to uvalilo u probleme.

»Stani na loptu, mala«, kaže on. »Ne mogu sad popraviti krov. Dolazi oluja.«

Stišćem šake. *Znam* da večeras dolazi oluja. Kiša će lijevati kao iz kabla, a puhat će tako jako da ću po svoj prilici ostati bez struje. Spomenula sam to doslovno u svakom hitnom pozivu Rudyju.

»Da«, kažem odsječno. »Zato i hoću da ga popraviš.«

»Da, ali nemam alat«, reče. »Ni ljestve.«

»Kako to, kvragu? Rekla sam ti da mi treba popraviti krov.«

»Morao sam najprije pogledati o čemu se radi, zar ne?« Rudy povuče još jedan dim cigarete. »Popravit ću ga kad prođe nevrijeme, u redu? Sljedećeg tjedna.«

Ne navodi konkretan datum ni vrijeme, što je očekivano. Sigurno će me nazvati sat vremena prije, a budem li vani, krov tog dana neće biti popravljen. Morat ću ga gnjaviti još više kako bi to obavio.

»Još nešto...«, dodam.

»Ima još?« progundā Rudy nestrpljivo.

Prostrijelim ga pogledom. Na ljestvici od jedan do deset Rudy kao stanodavac dobiva dvojkju. Ne samo što nikad ne odgovara na moje poruke nego ne želi vjerovati da uopće postoji neki problem. Kad je hladnjak naprosto prestao raditi prije nekoliko mjeseci, njegov odgovor glasio je: *Pa, radio je kad si se uselila.*

»Zabrinjava me ono stablo«, kažem mu.

Rudy nagne glavu u smjeru koji pokazujem, prema stablu uz rub posjeda. Ne znam kakvo je to stablo, ali deblo je triput šire od mene i nadvisuje kolibu.

»Zašto te zabrinjava to stablo?« upita svisoka.

Odem do stabla s vodootpornim čizmama na nogama i pritisnem dlan o njegovu koru. Kao odgovor na pritisak, stablo opasno zaškripi i pomakne se za otprilike pet centimetara.

Rudy se namršti. »Pa?«

»Pa, stabla se ne bi trebala tako pomicati.«

»Ponekad se pomaknu.«

»Ne, Rudy. Ona su *nepomična*.«

Povuče dug dim cigarete, zatim otpuhne ogroman oblak dima. »Dobro. Nazvat ću šumara. Zadovoljna?«

Ne. Bit ću zadovoljna kad stablo bude uklonjeno. Zabrinjava me već mjesec dana, a sad kad se oluja približava, *stvarno* me brine.

Podignem pogled na krov kuće. Vjerojatno će izdržati. A stablo vjerojatno neće pasti. Večeras vjerojatno neću umrijeti.

A umrem li, dobra je vijest ta da nikome neću nedostajati.

2

Rudy stvar smatra riješenom.

Došao je, uvjerio me da je s krovom sve u redu i tu očito njegova obveza prestaje. Najradije bih ga udarila nogom u potkoljenicu, ali to ništa neće riješiti. Trebala sam to sama riješiti kad sam shvatila da on neće doći, ali nije lako popraviti krov. Možda na YouTubeu ima videa s uputama, ali bez interneta sam izgubljena.

Ne znam je li zbog zabrinutog izraza na mom licu ili zbog stisnutih šaka, ali Rudy doda: »S kolibom će biti sve u redu. Nikad te ne bih doveo ni u kakvu opasnost, Casey.«

Sumnjičavo ga pogledam.

»Ne bih«, ponovi. »Znaš li kakvu bih tužbu dobio kad bi se krov urušio i ubio te?«

»Isuse, baš lijepo od tebe.«

Kao da ne zna da ga neće imati tko tužiti ako se to dogodi.

»Dajem ti riječ«, reče, »da će krov izdržati nevjeme. A ni ono veliko staro stablo neće nikamo otići.«

»Drago mi je da si tako uvjeren.«

Nažalost, sada je prekasno za ozbiljniji popravak. Oluja stiže večeras. Mislila sam da bi ga mogao pokrpati tek toliko da izdrži najavljene udare vjetra, ali snažan nalet zraka koji mi struji kroz jaknu jasno mi daje do znanja da je vrijeme za bilo kakav rad na krovu prošlo.

»Znaš što, dušice.« Rudy mi otpuhne kolut dima ravno u lice. »A da nas dvoje sljedeći tjedan odemo na piće, a poslije ću vidjeti što mogu poduzeti u vezi s krovom?«

Ne znam otkud da mu uopće počnem objašnjavati *što sve* nije u redu s tim prijedlogom. Prvo, koja budala ide piti *prije* nego što se penje na krov? Osim toga, neću izići s Rudyjem — po godinama mi skoro može biti otac i sama pomisao na to da mi njegova ruka klizi uz bedro ispod stola u nekom opskurnom kafiću izaziva mi mučninu.

Kako se moj život u ovo pretvorio?

»A da ti meni«, kažem, »jednostavno popraviš prokleti krov kao što ugovor nalaže?«

Nasmiješi mi se svojim žutim zubima. Zapravo, uglavnom su žuti — jedan sjekutić mu je crn. »Moja ideja je zabavnija.«

Zgražam se zbog načina na koji pogledom klizi niz moje tijelo premda zimska jakna i traperice baš ništa ne otkrivaju. Kad sam pregledavala ugovor, upravo ovdje u kolibi, primaknuo mi se da pokaže gdje se trebam potpisati, a na vratu sam osjetila njegov vrući dah. Ženske grudi možeš slučajno okrznuti određeni broj puta, a nakon toga postane jasno da nije riječ o slučajnosti.

Trebala sam na licu mjesta poderati ugovor. Međutim, očajnički mi je trebao smještaj, a cijena je bila prihvatljiva. S prihodima u iznosu od nula dolara baš i nemam neki izbor.

»Ne, hvala«, kažem najsmirenije što mogu.

Hladan ton mog glasa ne uspije izbrisati pohotni osmijeh s njegova lica. U sedam mjeseci koliko ovdje stanujem, nijednom

nisam komunicirala s Rudyjem, a da mi se nije nabacivao. Na svu sreću, rijetko ga vidim. Da koliba nije tako jeftina, već bih se odselila.

»Slušaj...«, odmjeri me od glave do pete, onaj gladni osmi-jeh ponovo mu se pojavi na usnama. »Ako te stvarno brine krov, slobodno možeš prespavati u mojoj kući, u gradu.«

Ma da. Ne želim da me Rudy pipka čitavu noć. Radije bih da me odnese uragan. »Ne, hvala.«

»Hajde, Casey.« Odmjerava me tako da mi se ježi koža, čak i ispod debele jakne. »Kladim se da nemaš dovoljno zaliha ni da izdržiš oluju.«

Zaliha imam više nego dovoljno. Čak i kad nema oluje na vidiku, ostava mi je puna konzervirane hrane, tu je pribor za prvu pomoć, puno spremnika s vodom, deseci svijeća i baterijska svjetiljka koja daje tako jako svjetlo da ti može trajno oštetiti vid gledaš li ravno u nju. Uvijek sam spremna na sve moguće scenarije.

»Spremna sam«, kažem ljutito.

»Ipak.« Stoji ukočeno, ne popravlja moju kolibu niti se sprema otići, što me živcira. »Bit ćeš sigurnija sa mnom. A ako nestane struje...« Namigne mi. »Možemo se grijati jedno uz drugo.«

Htjela bih mu reći da bih radije da mi se krov sruši na glavu, ali u ovom trenutku samo želim da ode. Ako neće popraviti krov, onda je tu samo da me živcira.

»Hajde.« Prebaci mi desnu ruku preko ramena, što je previše prisno za jednog groznog stanodavca. »Ne prihvaćam odbijanje, Casey.«

Otac je, prije nego što sam krenula na fakultet, htio da naučim nekoliko poteza samoobrane koje je savladao za potrebe nastave koju je vodio. Pokazao mi je baš ovu poziciju i još se sjećam njegovih riječi: *Ako ti neki tip stavi ruku oko ramena da ti se približi, lako ga se možeš riješiti.*

Kakav mi je savjet dao? *Umjesto da ga odgurneš, ti to iskoristi protiv njega.*

Zamahnem lijevom rukom preko njegova lijevog ramena, gurnem ga. Zatim ga desnom rukom uhvatim za desnu podlakticu i zavrnem mu ruku iza leđa. Nakon toga ga šutnem u stražnji dio koljena, zbog čega se sruši i krikne od bola. Cigaretu mu odleti iz ruke.

Otac mi je rekao da bih se u ovom slučaju trebala odmaknuti i pobjeći. No kamo da pobjegnem? Ovo je *moja* kuća.

Stoga se popnem na njega, ruku mu čvrsto držim iza leđa. Koljenom mu pritisnem križa tako da lice zarije u zemlju, pa mu jače stisnem desnu ruku uvijajući mu rameni zglob.

»Kog vraga izvodiš, Casey?!« prodere se Rudy, vjerojatno ustima punim zemlje. »Jesi li poludjela?«

Zavrnem mu ruku za još nekoliko milimetara, a on ovaj put vrisne.

»Slomit ćeš mi ruku!« vikne.

Primaknem se njegovu uhu tako da može osjetiti *moj* dah premda ne zaudara onako kao njegov. »Da se više nikad nisi usudio dotaknuti me. *Nikad više.* Je li ti jasno?«

»Isuse, što te spopalo?«

Zavrnem još jače, osjećam kako se tetive napinju i samo što ne puknu. »Je li ti jasno?«

»Da!« Ovaj put urlikne, lice mu se zacrveni, u tankoj, slijepljenoj kosi ima blata. »Zaboga, da! Pusti me!«

»I popraviti ćeš mi krov«, dodam. »Čim prođe oluja, doći ćeš do mene i odmah mi popraviti krov.« Kad ne kaže ništa, ponovo mu jače stisnem ruku. »*U redu?*«

»U redu! Što god kažeš!«

Pričekam još koji trenutak, pritišćem mu leđa, lice mu je utisnuto u mekanu zemlju. Sjetim se da mi, slomim li mu ruku, neće moći popraviti krov. Osim toga, upravo sam osjetila kap kiše. Stoga uzdahnem, siđem mu s leđa i pustim ga.

On za koji trenutak dođe do daha pa oprezno pokuša ustati. Pogleda me bijesno vodenastim plavim očima, trlja bolno rame. »Koji je tebi vrag, luda kučko?«

Pretpostavljam da je to retoričko pitanje.

»Vidimo se za dva dana, kad mi budeš popravljao krov«, kažem kroz zube.

Čekam da odbije. Ili me ponovo napadne, što mislim da bi mi predstavljalo užitak jer sam prilično sigurna da bih ga mogla srediti. Dvadeset je godina stariji od mene, samo nekoliko centimetara viši, ima atrofirane mišiće, a sada i povrijeđeno rame. *Neka samo proba.*

Mora da vidi izraz u mojim očima jer spusti pogled i kimne. »Dobro. Vratit ću se kad prođe nevrjeme.« Zatim doda: »Ako preživiš.«

Nisam sigurna je li to prijatna ili samo konstatacija da ću noć provesti u maloj kolibi, uz jak vjetar i s klimavim krovom. Promatram Rudyjevo izmoreno lice, pitam se bi li mogao osjetiti potrebu da mi se osveti u nekom trenutku jer sam mu zabila lice u zemlju. Izgleda kao netko tko ne zna opraštati.

No zato imam pištolj.

3

Kad se vratim u kolibu, uključim radio. Nevrijeme je glavna tema u lokalnim informativnim emisijama.

Grmljavinsko nevrijeme s udarima vjetra do sto kilometara na sat. Ne izlazite na ceste osim u slučaju nužde.

Nekako sam se nadala da će se situacija preokrenuti. Da je oluja možda promijenila smjer ili oslabjela. To se ponekad dogodi — misliš da će biti katastrofa, a na kraju bude običan pljusak. Međutim, sudeći po zabrinutosti u glasu voditelja vijesti, ovo će biti prilično ozbiljno.

Bacim pogled kroz prozor. Rudyjev kamion više nije u mom prilazu, što znači da je otišao. Ponovo izađem na otvoreno da pogledam nebo i provjerim je li koliba izvana dobro osigurana.

Oblaci su potamnili izbrisavši svaki trag sunca koje je jutros tako jarko sjalo. Ogroman oblak točno iznad moje glave doima se mračno i opasno, kao da me gleda prijetećim pogledom.

Tada me zahvati oštar nalet vjetra. Podigne mi s vrata pramenove smeđe kose svezane u rep i čini se da prolazi kroz moju debelu zimsku jaknu kao da je od papira. Zadrhtim. Svakog

trenutka ti prijeteći oblaci mogli bi se otvoriti, a kiša sručiti na zemlju.

Na svu sreću, nemam još puno toga za obaviti. Naiđem na nekoliko velikih razbacanih grana koje bi mogle predstavljati opasnost, kao i na jeftinu kosilicu koju sam kupila kad sam se doselila. Uzmem grane i kosilicu pa ih odnesem do alatnice na rubu posjeda.

Rijetko upotrebljavam tu alatnicu. U njoj nema gotovo ničega osim možda zahrđalih starih grablji, strpanih u kut tog skućenog prostora. Krov joj je još manje pouzdan nego na kući, tako da mislim da ju je najbolje izbjegavati. Međutim, dobro će doći da spriječi kosilicu da mi uleti kroz kuhinjski prozor u naletu vjetra i odsiječe mi glavu. (Nadam se.)

Alatnica je iznutra mračna jer ima samo jedan prozorčić, a nijedna žarulja ne radi. Ubacim grane i kosilicu u alatnicu. Prije nego što zatvorim vrata, spazim nekakav odsjaj u kutu, vjerojatno kakvog vrtnog alata. Čim prođe nevrijeme, bolje ću pogledati čega sve ima unutra, ali sada nije vrijeme za to. Zatvorim vrata najčvršće što mogu znajući da su izgledi pola-pola da će ih vjetar brzine sto na sat odmah otrgnuti.

Dok se vraćam u kolibu, još jednom bacim pogled na krov. Procjenjujem kolika je vjerojatnost da ga vjetar odnese u nekom trenutku tijekom noći. Izgleda mi dovoljno čvrsto, ali čitava koliba prilično je stara i oronula. Kvaeke mi često znaju ostati u ruci, zbog čega se ne osjećam optimistično ni što se tiče krova.

Kad pogledam krov, ledena kap vode pogodi me u čelo. Još jedan nagli nalet vjetra ošine me po licu, od čega me oči zapeku pa zasuze. Sada je prekasno da išta poduzmem — nevrijeme dolazi i nema šanse da ga Rudy popravi na vrijeme. Morat ću se nadati najboljem. Učinila sam sve što je u mojoj moći.

Kad uđem u kolibu, najprije zaključam vrata za sobom, kao da me sigurnosna brava koju sam sinoć postavila i na koji

način može zaštititi od oluje. Ovdje imam samo jednog susjeda i on mi ne bi provalio, no kad je riječ o sigurnosti, ništa ne prepuštam slučaju.

U ostavi pronađem rolu ljepljive trake i preko prozora zalijepim X nadajući se da će im to pomoći da izdrže. Idealno bi bilo imati kapke, no kako nije izgledno da će se tu stvoriti u roku od pola sata, nadam se da će traka pružiti kakvu-takvu zaštitu. Otac je uvijek govorio da se pomoću ljepljive trake može svašta popraviti, pa ćemo to večeras provjeriti.

Nakon što oblijepim prozore trakom, iz ormara izvadim veliku kutiju u kojoj se nalazi mnoštvo svijeća. Imam više svijeća nego što ih ima u dućanu. One velike nakupovala sam nedugo nakon što sam se doselila ovamo znajući da će u slučaju nevremena nestati struje. Imam ih dovoljno da osvijetlim cijelu kolibu.

Izvadim svijeću iz kutije. Miriše na cedar — moj omiljeni miris.

Obilazim kolibu i postavljam svijeće na strateška mjesta jer ih vjerojatno neću premještati kad nestane struje. Nekoliko svijeća stavim u kuhinju, više njih u dnevnu sobu, a jednu veliku u kupaonicu. Zatim odnesem tri svijeće u spavaću sobu.

Spavaća soba mi je mala, taman dovoljno velika da stane bračni krevet, noćni ormarić i komoda u koju je smještena moja skromna garderoba. Kao i sve ostalo u mom životu, svedena je na najnužnije. Tako mi se sviđa.

Ovdje stanujem već sedam mjeseci i u tom razdoblju nisam imala posjetitelja u spavaćoj sobi. Dobro, Rudy je jednom došao popraviti utičnicu kad je iskrila, ali to je sve. U svom bračnom krevetu spavam isključivo, samo i jedino ja.

Kad bih htjela društvo, našlo bi se nekoliko zainteresiranih kandidata. Rudy, recimo, premda možda više nije toliko zainteresiran nakon što sam mu zamalo slomila ruku. Bio je i jedan tip kojeg sam upoznala prošli tjedan dok sam čekala u redu u dućanu. Tražio je da mu dam svoj broj, a dala sam mu ga tako

što sam u zadnji tren namjerno zamijenila dvije znamenke. Tu je zatim još netko za koga pretpostavljam da bi rado prespavao u mom krevetu.

Međutim, nisam zainteresirana. Volim spavati sama — uvijek sam to voljela. Volim se ispružiti preko cijelog kreveta i raditi anđele mičući ruke i noge po plahti. Ne treba mi netko da mi krade pokrivač ili hrče. Žao mi je svih onih jadnika koji svake noći s nekim dijele krevet.

Razmislim nakratko gdje bi bilo najbolje staviti svijeće. Na kraju jednu stavim na komodu, a drugu na noćni ormarić. Uzmem treću, posljednju, i odnesem je do prozorske daske. Međutim, trenutak prije nego što je spustim u desni kut, nešto me zaustavi.

Nečije blijedo lice zuri u mene s vanjske strane prozora.

4

PRIJE

ELLA

Prošlo je tek nešto više od pola školske godine, a već sam šesti put u uredu ravnatelja.

Izgleda da ravnatelja Garbera baš nisam impresionirala. To je u redu. On ima mnogo učenika — kvragu, čitavu školu za vratom — pa su mu gnjavaža oni koji stalno rade nered. Međutim, ni meni se ne da biti ovdje. Nisam to imala u *planu*. Nije da sam baš na početku dana u školi pomislila: *Hej, hajde da me pošalju k ravnatelju kako bih mogla sjediti u onoj plastičnoj stoličici ispred njegova glupog stola.*

Samo, ulovili su me. Opet.

»Ella«, reče on strogo. »Ovo postaje problem.«

Dok govori, pramen zalizane kose polako mu klizi niz znojno čelo. To je hipnotizirajuće.

Vrpoljim se na stolici za malu djecu, koja nema nikakvu podstavu, pa me pomalo boli stražnjica, koja također nema podstavu. »Žao mi je«, kažem što iskrenije mogu.

Izgleda da ga moja isprika nije dirnula. »Ovo nije prvi put da smo te uhvatili kako kradeš od drugog učenika«, reče, kao da sam možda zaboravila sve one prethodne slučajeve.

»Nisam krala«, kažem. »Kao što sam rekla, zabunila sam se. Bila je to obična pogreška.«

Razlog zbog kojeg se trenutačno nalazim u paklu ravnateljeva ureda jest što sam uzela tuđi ručak. Kad su me ulovili, moje je objašnjenje bilo da sam mislila da je to moja hrana. Obična pogreška. Samo što baš i nije tako. Znala sam da to nije moj ručak jer danas svoj nisam ponijela. Gotovo nikad ne nosim ništa. No Garber to ne zna.

Mrko me gleda, kao da baš i ne zna što će sa mnom. Nemam mnogo iskustva s odraslim muškarcima koje sam razočarala jer nemam oca. Hoću reći, imam oca — *naravno* — ali ga nikad nisam vidjela, pa zato nisam nikad imala priliku razočarati ga.

Dok Garber zuri u mene, primijetim da u kutu usana ima mrvicu kruha ili kolača. Vjerojatno ostatak ručka. Od te mrvice ogladnim. Odnosno, ogladnim *još više*. Moraš biti prilično očajan kad kradeš sendvič s maslacem od kikirikija i marmeladom u smeđoj papirnatoj vrećici.

»Znaš«, reče, »kantina svakodnevno nudi tople obroke.«

Suzdržim se od sarkastične opaske, koju je zaslužio rekavši mi najbanalniju stvar na svijetu.

»I možeš tražiti ručak po sniženoj cijeni ili besplatan«, doda.

Baš. Mama to nikad ne bi dozvolila. Draže bi joj bilo da više nikad ništa ne pojedem i da se pretvorim u hodajuću kostur nego da se prijavim za program namijenjen siromašnoj djeci. *Imamo dovoljno hrane kod kuće*. »Znam«, kažem. »Ali danas sam ponijela svoj ručak, pa...«

Garber pogladi svoju kratku bradicu. Ona mrvica još uvijek mu je u kutu usana. »Imaš li dovoljno hrane kod kuće, Ella?« upita.

»Da, apsolutno.« Prekrižim ruke na prsima. Mnoge cure iz mog razreda već imaju grudi, ali ja nemam. Samo sićušne male ubode komaraca. »Moj hladnjak skroz je pun. U njega više doslovno ne stane ni iglica.«

To je prva istinita rečenica koju sam izgovorila otkad sam u ovoj prostoriji. Da Garber stvarno otvori naš hladnjak, bilo bi mu jasno.

»Bila je to obična pogreška«, ponovim. »Stvarno.«

Garber me dugo promatra dok se opet vrpoljim. Da se radi o nekom drugom klinцу, možda bi ga pustio. Mislim, to je glupi sendvič s maslacem od kikirikija i marmeladom, koji praktički ništa ne vrijedi. Ali ja sam već previše puta bila u ovom uredu. Etiketirana sam kao »problematična«. Što god to značilo.

Dok čekam presudu, i dalje stišćem ruke uza se, trudim se da ne počnem drhtati. Međutim, nisam uplašena. Stvarno, samo mi je hladno. U njegovu je uredu jako hladno. Ne znam zašto. Zar si ravnatelj ne može priuštiti grijanje?

Naposljedku donese odluku. »Tjedan dana ukora, Ella.«

Super, tjedan dana zatvora za klince. Ali dobro. Ionako poslije škole nemam pametnijeg posla. A tamo se obično dobije nešto za pojesti.

Kad izađem iz ravnateljjeva ureda, neki dečko čeka na jednoj od stolica ispred ureda. To je Anton Peterson, još jedan osmaš. Anton ima zelenu kosu koja strši — obojenu kod kuće, preparatom kupljenim u drogeriji, sudeći prema tome kako mu se zelena boja cijedi niz vrat — i čačka ogromnu rupu na koljenu plavih traperica. Ne izgleda nervozno jer od svih klinaca u školi on je jedini koji je ove godine bio kod ravnatelja više puta nego ja. Vjerojatno čak duplo više.

Ja nisam zločesta, usprkos tome što svi misle. Anton je, u drugu ruku, sasvim druga priča. Svi znaju da nije dobar.

»Zašto si tu?« upitam ga.

Anton podigne smeđe oči i pogleda me. »To se tebe ne tiče.«

Sad kad je podignuo glavu, primijetim da mu je desna jagodična kost tamnocrvena. To je odgovor na moje pitanje —

zbog tučnjave. Samo što drugog dječaka koji se tukao nema ovdje. Samo Anton.

»Zbog tučnjave«, zaključim.

Iskesi mi se. »Zašto si ti tu? Nisam znao da kod ravnatelja šalju one koji su preružni.«

Teško je pokazati srednji prst Antonu Petersonu, a da to ne vidi ravnateljeva tajnica, no pođe mi za rukom. Imam iskustva. Anton, koji je jednako iskusan, uzvratu mi istom gestom.

Imam samo dvije minute do početka sljedećeg sata, što znači da se moram požuriti ako ne želim zakasnuti. Mrzim doći usred sata jer onda svi znaju da sam bila kod ravnatelja. Premda svi ionako već brbljaju. Ne znam što je tako zanimljivo u glupom sendviču s maslacem od kikirikija i marmeladom, koji na kraju nisam ni *pojela* jer mi ga je gospođa Kahill istrgnula iz ruku.

Na izlasku se zamalo sudarim s nekim koga gotovo nikad ne vidim u uredu ravnatelja. Brittany Carter.

Kad bih se mogla zamijeniti s nekim u školi, bila bi to Brittany Carter. Ima hrpu prijatelja, prelijepa je i svi je profesori vole. Oh, a ima i sve petice, a nije štreberica. Brittany je praktički savršena.

»Bok«, kažem Brittany.

Brittany prebaci sjajnu crnu kosu preko ramena. Njezina tamna kosa u kontrastu je sa svjetloplavim očima, vrlo blijedom kožom, a usne su joj uvijek savršeno crvene čak i kad ne nosi sjajilo. Brittany je praktički Snjeguljica koja se probudila. »Bok, Ella.«

Iako smo Brittany i ja u istom razredu još od vrtića, uvijek me iznenadi kad skužim da zna tko sam. To je kao da slavna osoba zna moje ime. Obično me ne pozdravi. Premda je popularna, Brittany nije zlobna kao Anton. Dobro, osim kad je onaj put u četvrtom razredu na rođendan pozvala cijeli razred — osim mene. To me pogodilo.

»Pa otkud ti ovdje?« upitam je. Živo me zanima što je mogla učiniti Gospođica Savršena da je pošalju u ured ravnatelja. »Ne mogu vjerovati da su *tebe* poslali ravnatelju.«

»*Nisu*«, frkne. »Mama će doći ranije po mene jer idemo zubaru.«

Oh. Ovo ima smisla. Na kraju krajeva, zašto bi neki profesor poslao Brittany ravnatelju? Nju svi vole.

Podignem glavu i shvatim da je Anton pratio naš razgovor. Na djelić sekunde pogledi nam se sretnu, no on tada protrlja povrijeđenu jagodičnu kost i skrene pogled. Barem nisam jedina koja radi probleme.